

„Mindegyik történethez izgalommal vegyes kíváncsisággal fogtam hozzá,
kibontva, mint egy becses csemegét – és mindtől kaptam valami emlékezeteset.”

Katona Ildikó, hivatásos olvasó

ESŐVÁGY

*fine
selection*

ON SAI

ON SAI

ESŐVÁGY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Tartalom

Jóvágású vérfarkas nősülne	7
Scar első bálja	29
Hogyan ölné Jung?	47
A mágia ára	69
Az emlékkufár	83
Sose szólj be varázslónak!	95
Ébredés	123
Csak mi, lélekharcosok	141
Nyolc négyzetméter a világ	161
Orkszar- és barackillat	179
Mentsd meg Krisztust!	201
Dajkamese	223
Esővágó	229

Jóvágású vérfarkas nősülne

A HALÁL MEGVAKARTA A BÜTYKÉT, majd visszadugta a lábát a vízbe. Az erdő csivitelő békéje biztonsággal töltött el, és a nap is délőre hágott, talán ezért nem éreztem rémisztőnek, pusztán csak furcsának, hogy maga a Halál üldögél előttem térdig föltúrt gatyában.

– Bocsáss meg, uram, egy szóra!

Vagy süket volt, vagy modortalan, mert tovább bámulta a tavat.

– Te vagy a Halál, nem? – kérdeztem a fűben heverő csontkaszára nézve.

A Halál a neve hallatán összerezett. Felállt, és lábujjhegyen el akart lopakodni az erdő felé.

– Mit csinálsz? – kérdeztem meglepődve.

– Te nem látsz! – vakkantotta bosszúsán ononás közben.

– De.

– De nem!

– De igen.

– Akkor sem viszlek el! – mondta mérgesen, és tovább lopakodott, karnyújtásnyira tőlem.

Elvigyorodtam:

– Nem haldoklom, azért látlak, mert vérfarkas vagyok.

– Akkor jó, mert nem dolgozom ám!

– Hogyhogy?

Kicsit habozott, de azután kitört belőle:

– Állandóan „menj ide, menj oda”, soha egy kis pihenő! Hiába kérem az isteneket, hogy hagyjanak időt a katasztrófák között. Nem, őket ez nem érdekli! Most is mi volt! Az e heti pestisjárványok mellé még két földrengést meg egy háborút is kaptam!

– Ez szörnyű! – bólogattam, és elnyomtam a nevetést.

A csontos arcú Halál mohón kapott a helyeslésen:

– Torkig vagyok! Hát nem mindegy, hogy az oltáron hogyan áll a Cethal szobor? Ezért harcolni! Ha meg annyira fontos, akkor miért nem mondja meg nekik a Vízisten? Miért nekem kell robotolni? Ott is hagytam a híveket, haldokoljanak nélkülem. Persze a Vízisten rögtön nekem támadt, hogy mit képzelek, milyen vallásháború az, ahol egy hulla sincs, és nem eresztett át a földrengésekhez, pedig azok előre megjósolt isteni igazságszolgáltatások voltak. Jött is a két istennő dühödten, mert mindenki élve került elő a romok alól.

– Hát ez tényleg... felháborító!

– Össze is veszte az istenek, még a régi sérelmeket is fölhánytorgatták. Én csak annyit mondtam, hogy ha hallgattak volna rám, akkor nem lennének bajban. Na, ezen mind fölháborodott, és szapulni kezdett, hogy mit képzelsz egy olyan senkiházi, mint én! El is dobtam a kaszám rögvest. Hordja mindenki a saját halottait!

– Szóval kiléptél?

– Dehogy! – Kuncogni kezdett. – A Kígyóisten kérlelni kezdett, hogy gondoljam át. Engem! Mondta, hogy milyen fontos vagyok! Nélkülözhetetlen! Meg hogy menjek csak, pihengessek, és ha

megunom, akkor használjam a kaszát valakin, így ízibe visszajutok a túlvilágra.

Összeráncoltam a homlokomat.

A Kígyóisten? Egyszer hallottam, hogy egy pap így fejezte be az imáját: *és ments meg minket a dögvésztől, aszálytól és a Kígyóisten humorától, Uram!*

A Halál hirtelen rám nézett:

– Várj csak! Te vérfarkas vagy? Errefelé az abosi vérfarkas volt az utolsó, amit tizenhat éve vertek agyon. Utána csak egy kisleánytalálkoztam. Te lennél az? – kérdezte a Halál. Együgyű arcára kiült a kíváncsiság.

– Igen. A falubeliek megölték azokat, akiket a vérfarkas megharapott. Apám azonban megparancsolta, hogy rejtsem el a sebet, nem hitt a legendákban. A következő holdtölte előtt megvadultak tőlem a lovak, így elvitt az erdőbe. Megkötözött, de... – elhallgattam. Az iszonyat érzése és az a sajátos édes íz nem kopott el az évek alatt.

– Nem láttam az arcodat, olyan mohón ettél – bólogatott.

Elöntött a düh, ökölbe szorult a kezem, azután észbe kaptam.

Tán mégsem kéne felfofozni a Halált! Az biztos rossz ómen.

Főleg, ha visszaüt.

– Hogyhogy nem gyilkolsz? – kíváncsiskodott tovább. Vállat vontam.

– Eszek egy kis nyersét átváltozás előtt.

– Nyers mit?

– Hát húst. Apám halála után az erdőben éltem, és gyakran éheztem. A következő holdtölte estéjén sikerült elkapnom egy nyulat, de annyira éhes voltam, hogy befaltam. El is csaptam a gyomromat, egész éjjel a bokrok alatt hevertem, lusta voltam vadászni. Csak akkor támadok, ha megzavarnak. Csak a medvék és a farkasok mernek

egyedül rám vadászni, én meg jól keresek a bőrükből. Ha már így összebarátkoztunk, volna egy kérdésem...

– Összebarátkoztunk? – csillant föl kútmély tekintete. – A barátom vagy? Nekem még sose volt barátom.

– Hát persze. Figyelj, van itt egy lány, egy új vérfarkas. Ismered?

– Nem. Bizonyára nem eszik embert, ahogy te se. Én csak a halottak mellett találkozom a vérfarkasokkal.

– A múltkori holdtölte alatt szeretkeztünk, de utána elaludtam. Nem volt mellettem a visszaváltozáskor, csak a kamilla illata maradt utána. Ami elég furcsa, mert még nem is virágzik. Átkutattam a várost, de nem tudom, ki lehet. Segíts nekem! Gyere be velem a városba, ember nem láthat téged, de ő igen.

– Nem is tudom... Itt olyan jó. Még sose lógott a lábam sehová – nézett a víz felé. – De miért ne? Tényleg barátok lettünk?

– Persze! – bólintottam. Vidáman a vállára vette a csontkaszáját, és elindult mellettem. Öröme láttán kissé alattomosnak éreztem magam.

A házunk a város szélén állt.

Régebben egyedül laktam, de tavaly magamhoz vettem a nővéremet és torz fiát, mikor egy bárd hírért hozta, mi lett velük a meszesi Abosban.

Apámat és engem holtnak hitt a falu, amikor az erdőből nem térünk vissza. Sona a tizenharmadik tavaszt taposta, a bátyánk nevelte attól kezdve. Talán a bor tette, amit Mikel annyira szeretett, talán Sona védtelen bája, bárhogy is, de a bátyám az ágyába kényszerítette, és mikor megfogant tőle, elűzte az erdőbe, hogy ne derüljön ki a vérfertőzés.

Ám az istenek másképp rendelték. A falu agyonverte Mikelt, Sona meg az erdőben élt a nyomorék gyerekekkel együtt, míg rájuk nem találtam.

– Szervusz, Dan, megjöttél? – sietett elém Sona, olyan gyorsan, hogy vörösesharna tincsei repkedtek a nyomában.

Nem szerettem ezt a fajta hálás sürgését. Soha sem beszélünk a múlttól, ő főzött, én meg fedelet adtam neki. Néha észrevettem sóvár szemét, ahogy a lányokat bámulja a kútnál, azt az életet, ami neki már sosem juthat osztályrészüil. Ilyenkor fölrémlt a gyerekkorunk, és Sona kristályszép hangja, ahogy a patakparton dalolt.

De most már keserű arcán csak néha rémlett fel a mosoly: amikor Galga mesterrel beszélt. Azt hiszem, kedvelte a férfit.

– Gyertek, üljetek le, most sült meg a hús. Kakukkfűvel és zsályával ízesítettem – invitált minket Sona, és *két* kupát tett az asztalra.

Megmerevedtem.

Sona *látja* a Halált!

A döbbenet és az undor a gyomromat forgatta. Azt tettem volna, amit a bátyám? Fölrémlt előttem *az* az éjszaka, a hívogató, szőrös nyak, a játékos hancúrozás. Kis híján elhánytam magam.

– Dan, rosszul vagy? – kérdezte Sona. Hosszúkás arcán aggodalom ült.

A Halál közben nekitámasztotta a csontkaszáját a falnak, és belezagolt a borba.

– Hé, Dan! – jött a kurjantás a nyitott ajtóból. Falco volt, Galga rézműves izmos inasa. – A gazdám vár, megadja a farkasbőrök árát. Hát, te ki vagy, cimbora?

– Én vagyok a Ha...

– Hali. A neve Hali – nyögtem gyorsan.

Mi ez? Ő is látja? Itt senki sem ember?!

– Jé, ez a kasza csontból van? – csodálkozott Falco, és megfogta a pengéjét. – Figyelj, Hali, ha eladnád, csak hozzám hozd! Keríték rá vevőt, aztán felezünk!

– Galgáné asszonyság szíjat hasít a hátadból, ha itt lopod a napot!
– morrantam rá.

A suhanc a földre köpött pengeszájú asszonyára gondolva, majd szó nélkül távozott.

Felkaptam a kupát, és mohón kiittam a bort. Sona már az asztalra tette a húst, és a Halál azt szaglászta, majd nyalogatni kezdte.

A nővérem döbbenetesen szemlélte a furcsa viselkedést. Gyorsan elvettem egy szeletet a tálból, és beleharaptam. A Halál is beleharapott, majd csámcsogni kezdett, közben sóhajtozott. Mikor elfogyott a kezében tartott hús, mohón a következőért nyúlt.

Látják a Halált! Hogyan lehetséges ez? Talán meg fognak halni?
De hát most nem dolgozik!

Idegesen húztam egyet a borból. A Halál mohón falta, amit látott.

Kínos gondolat vert gyökeret bennem. Hirtelen csörömpölés hallatszott a kamrából, és Sona kiszaladt. A hangból ítélve a fia leverhett egy cseréptálat.

– Mondd, ugye, nem *emberré* változtatott a Kígyóisten?

– Nem tudom, csak azt mondta, úgyis hamar meglegelem a szabadságot – felelte a Halál, miközben kinyalta a fatálból a saftot.

Dühödten lecsaptam a kupát, a bor kifröccsent, és én olyat káromkodtam, hogy arra bizonyára összefutottak az istenek.

Sona azonnal beszaladt.

– Ne haragudj a tálért! A kicsi véletlenül törte össze! – szabadkozott a kezét tördelve, de csak legyintettem.

A Halál nagyot böffentett, majd meglepve az ágyékára nézett.

– A ház mögött, a fánál pisálhatsz – mondtam gyorsan.

Földerült az arca, ahogy felfogta, mit jelzett a teste. Kisietett, hogy új tapasztalatokra tegyen szert.

Utána bámultam. Mihez kezdjek? Szóval bárki látja. Kár, de legalább nem a húgommal hancúroztam... micsoda nap, hogy már ennek is tudok örülni!

– Mitől diószagú a fejed? – kérdeztem meglepve Sonát, amikor le-törölte az asztalt előttem.

– Dióillatú, Dan! – Sona kuncogva az asztalnak támaszkodott. – Nehogy azt mondd egy lánynak, hogy szaga van! Néha átmosom a hajam a levelek főzetével, hogy vörösebb legyen a színe.

– Kamilla is jó erre? – jutott hirtelen eszembe.

– Igen, az szokít. Bár ez abosi szokás, az itteniek szerintem nem ismerik.

Hali ebben a pillanatban lépett be. Látta, milyen közel állok Sonához, és kíváncsian megkérdezte:

– Evés után üzekedni szoktál? Jut nekem is nő, vagy...?

– Tessék?! – ívelt föl Sona hangja. A mozdulat, ahogy a kancsóért nyúlt, nem ígért jót.

– Átmegyünk a rézmíveshez a pénzért – hadartam, majd nyakon ragadtam a Halált, és kipenderítettem a házból.

– Üzekedni?!

– Valami rosszat mondtam? – Akkora csodálkozással nézett rám, hogy elillant a dühöm, és elnevettem magam.

Hát mikor láthat a Halál szeretkezést? Amikor viszi is a nőt utána.

– Ha ilyesmit mondasz egy fehérnépnek, addig pofoz, míg az összes csillagképpel megismertet! Nem üzekedésnek, hanem szerelmeskedésnek hívják, és először jó tisztába lenni vele, hogy a lány is akarja-e.

– Á, értem! Megyek, és megkérdeszem tőle.

– Mész ám a...! Figyelj, a barátod testvérét nem illik gyömöszkölni. És még egy dolog: tartsd a szád arról, hogy ki vagy! No, meg hogy én mi vagyok, jó?

– Miért?

– Mert mindenki megijedne. Nézd, Hali, a barátoknak vannak közös titkaik, ezért barátok. Ha elárulod, azzal a barátságunkat árulod el, érted már?

– Igen – bólogatott csillogó szemmel.

Fölsóhajtottam, és elindultunk.

Lassan megsűrűsödtek körülöttünk a házak, ahogy befelé tartottunk a piactér irányába. A langyos tavaszi napfény lecsalta az ablakokról a vastag bőröket és fatáblákat. A házak közé kihúzott kötelekre a száradó ruhák mellé egy-egy bölcst akasztottak, hadd érje a napfény a babákat is. Az anyák néha kipillantottak, hogy a kutyák fölérnek-e, bántják-e a piciket, de az ebek már tavaszi lázban égtek, és egymással törődtek.

Zavartan elfordítottam a szemem egy foltos szukáról. Megfeszült a teste, amikor a kan mögéje simult. Illatukat felém hozta a szél.

A tavaszok voltak a legnehezebbek. A cselédlányok ágya csak pillanatnyi örömet hozott. Valami vágy, valami örök feszültség maradt bennem. Igazi társat akartam. Asszonyt, jóban-rosszban.

Némán ballagtam a báméskodó Hali mellett, és föltűnt, milyen kevés embert látok, noha vásárnap van. A kőházak által körbezárt piactéren azután megláttuk a tömeget, a vérpad körül álltak, a kivégzést nézték.

– Már rég elmúlt dél, hogyhogy még mindig tart? – kérdeztem egy ismerős fehérchselédet.

– Szervusz, Dan! Az erdőből jössz? – kérdezte, miközben megringatta a csípőjét. Az eladósorban lévő lányok újabban mindig megringatták. – Képzeld, a hóhér nem tudta lefejezni! Félig bírta átvágni a nyakát! Hű, nagyon izgalmas volt! Aztán jött a hentes, ő is

megpróbálta, de neki sem sikerült, majd a Félzemű döfte le késsel, utána meg a kovács csapta fejbe a kalapáccsal, de még mindig él. Most arra várunk, hogy meghozzák az olajat, és akkor leöntjük, és meggyújtjuk.

Megköszöntem, és arrébb rángattam a Halált.

– Figyelj, visszamegyünk a kaszádért, és lecsapjuk – suttoztam neki.

– Nem! Eszem ágában sincs hazamenni!

– Nem érted? Nélküled nincs halál! A végtelenségig kínozzák ezt a szerencsétlent!

– Hát, mondd meg nekik, hogy ne tegyék! – vont vállat értetlenül. – Nem akarok visszamenni! Itt tavak vannak, meg sült hús...

– Ki tudja, talán ezeket kínoznak épp most! Mi lesz a fájdalmak közt fetregő sebesültekkel? Vagy az öregekkel? No, és a nőkkel, akiket tucatnyi katona erőszakol?

– Hát ne tegyék! – vont vállat a Halál. Közben felujjongott körülöttünk a tömeg: megérkezett az olaj.

– Gondoltam, hogy a látványosságot nézed, Dan – szólalt meg mögöttem Galga rézmíves.

Megfordultam, és a fagyos szempárba néztem.

– Micsoda barbárság! – mondta a rézmíves. – Jertek a házamba, megadom a jussod.

Bólintottam, és követtük.

Galga mester sudár tartású, ámbár őszülő férfi volt. Jó embernek tartották, olyanak, aki nem rátart a vagyonára. Velem azonban mindig sértőn bánt.

Úgy tettem, mintha nem érezném, mert az átutazó bárdok nála szálltak meg. Hallani akartam a vérfarkasokról szóló legendákat,

a szokásaimról szóló tanításokat, a titkokat, mivel leplezhetem le magam. Közben hözöngtem, hogy kerülne egy is a kezem közé, megbosszulnám a falumat.

Talán a szájalásom taszította a rézmívest? Vagy rossz emlékeket idéztem föl benne? Nem tudom.

Áthaladtunk a piactéren, és egy magas fallal körülvett kőházhoz értünk. Olyan volt, mint valami erődítmény. A belső udvaron négy katona álldogált, és ideges lovaikat simogatták, miközben Falco, az inas a kis hintóba hordta a takarókat.

– Utaztok valahová, mester uram? – kérdeztem, látva a készülődést. Galga mester kelletlenül vállat vont:

– Csak az asszonyok mennek imádkozni. Hé, Falco, kínáld meg ezt a jóembert egy kis harapnivalóval, míg a vadással elintézem az ügyeket!

Falco intett a Halálnak, és eltűntek a konyha felé. Nyugtalanul néztem utánuk. Ahogy áthaladtunk az udvaron, szagomra idegesen fölnyerítettek a lovak. A piactérről iszonyú halálsikoly hallatszott.

– Még mindig tart? Borzalmas! Falco, mozogj már, megalszik a szádban a tej! – perlekedett a ház ajtajából kilépve Galgáné.

Piszkafa alakú néember volt, aszott keblekkel, hegyes orral és pengevékony szájjal. Lányként sem lehetett nagy szépség, a városbeliek nem is értették, hogy egy olyan jó kiállítás férfi, mint a rézmíves, hogyhogy nem talált jobbat magának.

– Jó napot, asszonyság! – köszöntem tüntető udvariassággal.

Galgáné kurtán, fagyosan biccentett. Elfojtottam a mosolyt.

A téli ünnepségen Galgáné felkínálkozott nekem. Mikor nem kaptam kedvező választ, arra célozgatott, hogy Sona gyanús füvei akár boszorkányságot is takarhatnak, és a hentes anyósa meghalt, miután evett a testvérem által sült kakukkfűves húsból.

Türelmesen elmagyaráztam neki, hogy a vénasszony bélférges volt, Sona nem boszorkány, én meg nem vagyok a falu bikája, bármit híresztelnek egyes leányzók. Aztán levettem a torkáról a töröm.

Galgáné fölemelt állal sietett el mellettem. Megcsapott a kamilla illata. Fölrémlett a vágta a holdfényben, a hempergőzés és az a gyönyörű, megadóan hátrahajtott nyak.

Nem! Nyugalom, Dan!

Ma már Sonáról is azt hitted, hogy vele háltál. Ez a petyhüdt test nem lehet a Kedvesé.

– Dan? – kérdezte felvont szemöldökkel a rézmíves. Azon kaptam magam, hogy a neje lötytyedt hátsóját bámulom. Megköszörültem a torkom.

– Mehetünk.

Bevezetett a szobájába, és leszámolta a pénzt, de alig tudtam odafigyelni. Az aszott keblek jártak az eszemben. Galga mester Abosból jött, ott halt meg az első neje. Aztán elvette a mostanit, ezt az álszent piszkafát, sőt az erdőben valami szentélyt is építtetett neki, hogy nyugodtan imádhassa az istenét.

Galga mester végzett. Elraktam az erszényt. Váratlanul egy gondolat villant belém.

– Tényleg, még sose találkoztam a lányoddal. Neki is tetszettek a bőrök?

– Igen, szépek és jó melegek – felelte mereven Galga mester, majd kis habozás után folytatta. – Szegénykém nagyon beteges. Pedig még alig töltötte be a tizennégyet.

– Sajnálom – sóhajtottam.

De még mennyire sajnáltam! Ha tizennégy éves, akkor még nem élt, amikor a vérfarkas Abosban járt. Istenekre! Ha mégis Galgánéval

háltam...! De hát minden egyezik! A kamilla, Abos, meg hogy a ha-
vi imát éppen holdtölte előtt végzi...

Már ahhoz is fáradt voltam, hogy elhányjam magam.

Hali kereséséhez fogtam, de egy legény szerint Falcóval elment
valahová.

A hideg kivert a gondolatra, hogy épp a kaszát kótyavetyélik el.

Futva tettem meg az utat haza, de hiába siettem. Hali már elvitte
a kaszát. Átmentem a közeli kocsmába, de nem látták őket. Aztán a
vérpadról is kérdezősködtem. Szerencsétlen flótást most pár suhanc
felnevelni akarta. A hóhér vértől csatakos nadrágban, kimerülten
horkolt az árnyékban.

Hali eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Mi lesz, ha kikotyogja a titkom? És egyáltalán! Mi az, hogy a Halál
a városomban cselleng? Rá kell vennem, hogy hazamenjen!

Szürkületig kutattam, majd visszamentem a házamba, hogy elbú-
csúzzak Sonától. A szagomra dühödten vicsorogtak az utcabeli ku-
tyák, már érezték bennem az erősödő Fenevadat.

– Dan, miért nem veszel új lovat? Alig lát, meg csámpás is – csó-
vált a fejét Sona. – A vadászok kinevetnek a hátad mögött.

– Nem baj. – Vállat vontam, és lóra ültem. A kancának szaglása
se volt, így nem félt tőlem.

– Képzeld, vagy nyolc asszony járt itt füvet venni, meg arról fag-
gatózni, miért keresed ilyen eszelősen a barátodat. Azt mondják, biz-
tos féltékeny vagy, mert Galgáné őt vitte el imádkozni helyetted. De
ne félj, mondtam, hogy te nem lovagolsz piszkafán.

– Hali Galgánéval van? – Hátrahőköltem.

– Jaj, Dan, tudod, milyen kikapós az a nőszemély! Még hogy
imádkozás! Szegény Galga mester, mennyire vak, nem is sejti, hogy
az asszonya szoknyája mennyiszor fellibben másnak is. No, meg az az

a kislány! Szegény Nova, hálni jár belé a lélek, hiába viszem neki az erősítő teákat. Ez a szipirtyó biztos bántja.

Még mondta volna, de elköszöntem, és vágattam az erdőbe.

Éjfél előtt utolértem a menetet. Könnyen haladtam a lóval, a majdnem-telihold fehér arca megvilágította az utat.

– Dan, te vagy az? – kiáltotta örömmel Szilkes, az egyik városőr, és leeresztette az íjpuskát. A ló idegesen táncolt a combjai között.

– Gond van?

– Nem tudom. Nyugtalanok a lovak.

Nem akartam mondani, hogy tőlem félnek.

– Hé, kivel beszélsz, te fajankó? – sipított föl Galgáné hangja a lefüggönyözött batárból.

– Dan van itt, asszonyom.

– Hahó, Dan! – szólt ki a Halál is. Melléjük ugrattam a lovamat.

– Mégis, mit keresel itt, Hali?

– Tudod, megkérdeztem, ahogy mondtad! – magyarázta örömmel Hali. – Ám a házban nem lehetett, nem értettem, miért, de majd a szentélynél... miért rugdosol?

A kérdés valószínűleg Galgánénak szólt.

– Hol a kasza? – kérdeztem fáradtan.

– Hát, eladtam a mutatóványosoknak! Nagyon vicces emberek. Nem hitték el, hogy láttam a tengert, a sivatagot, meg északon a hófödte tájakat. Hívtak, álljak be közéjük.

– Remek – nyögtem, a Halál bohócnak áll. Mit szólnak majd az istenek?

Felőlük fúj a szél. Megcsapott a batár mélyéből kiáradó kamilla-illat, ami keveredett a három ember kipárolgásával.

Már érezhető volt a nőstényfarkas csábító szaga. Immáron bizonyosságom volt. Bár ne lett volna! Óvatosan hátrébb húzódtam,

nehogy Galgáné megsejtse a valódi kilétem. Az ő érzékei is egyre erősödnek, ahogy közeleg a holdtölte.

– Jó utat! Még találkozunk! – kiáltottam, és a kanca oldalába vágtam a sarkam.

Másnap délig hajsoltam a lovat. Még az éjjel elhaladtam a szentély mellett, de nem álltam meg, nem akartam látni. Nem tudom, mi volt bennem nagyobb: a csalódottság, a düh, vagy az undor. Galgáné aszott teste és még förtelmesebb lelke bemocskolta azt az éjszakát, a holdfényt és az erdei vágat.

Délben levetkőztem mezítelenre, begyűrtem a ruhát a nyereg mellé rögzített zsákba, majd rácsaptam a ló farára. Elporoszkált. Ismertük egymást évek óta.

Futva indultam az erdő sűrűjébe. Ahogy érzékszerveim élesedtek, elmém úgy tompult el. Ismétелgettem magamban a gondolatot: *maradj távol tőle!*

Alkonyodott, amikor megálltam. Elkaptam pár verebet, és felfaltam, hogy az éhség ne uralhassa tetteimet, majd meglapultam egy bokor alján, és vártam.

A hold kerek arca lassan felkúszott az égre, engem pedig beborított a kín. Égtek az izmaid, a bensőm mintha szét akart volna szakadni. Makacsul összezártam a szám, hogy ne üvöltsek. A zihálásomra figyeltem, emberi elmém morzsáit őrizve.

Nagy sokára elernyedte a testem.

Átváltozással kitágult a világ: enyém lett az erdő, a vadak minden rezdülése, a tavaszutó virágainak ezer illata, a fények és árnyak tánca a bokor alján. Futásnak eredtem, hasamat cirógatta a magas fű. Élveztem a vadságot, szabadságot; emberi testem börtöne homályos álom lett csupán.

Megtorpantam, amikor megéreztem a tábortűz illatát.

Ember, villant belém, de nem voltam éhes. Majd egy emlék: egy batár, és ő. A vágy feltört bennem, minden porcikáját akartam.

Maradj távol tőle! – parancsolta a hang a fejemben. Morogva fel-alá járkáltam. *Maradj távol tőle!*

A hold ingerlően mosolygott. Minden porcikámat átjárta a tavasz zsongása, és tűzzel övezte ágyékomat. Nem bírtam tovább, muszáj volt mennem, testemet testén éreznem!

Már lefelé indult a fényes sajt, mire elértem a szentélyt. Gyors zápor kerekedett, elmosva a szagokat, így csak a nyögdécselések vezettek. Egy férfi hangos öröme...

Vérbe borult a szemem, felüvöltöttem dühömben. Az az én szukám!

Lecsaptam a fehéren világító tomporra, és széttéptem az emberi testet... Valami ködalak kiszállt belőle... Egy ismerős arc, sértetten is kútmély szem... Utána kaptam, de átsuhant rajta a mancsom.

A halott férfi alatt azonban nem a szukám volt, hanem egy emberi nő sikoltozott. Átharaptam a torkát, a vére lecsorgott a mellkasomra.

Fölüvöltöttem.

Mindenütt éreztem a szukám szagát, de hol van?

Tompa vonyítás felelt a hangomra, mintha a föld alól jönne. Mohón a hang után indultam. Megtaláltam a barlangot, és egy sötét zugban a földbe vajt kőlapot. Alatta volt ő. Kapartam a karmommal, de csak csikorogtak a kövön. Őrjögtem csalódottságomban, ő pedig szűkölt alatt.

Váratlanul egy illatpamacs lebbent felém messzebről. Loholtam a szag után, és meggleltem a szellőző kürtöt. Átfurakodtam rajta, és csúsztam a porhanyós talajon lefelé. Egy másik barlang volt alattam, nagyobb, mint a fönti. Fájdalmasan nyikkantam, ahogy a vékonyamra

estem. Ő boldogan csaholt, gyönyörű, mézszínű bundáját rőt arany-nyá változtatta a fáklyafény. Kecses torkát otromba lánc vont a sziklafalhoz. Alig pár lépést tehetett. Cibáltam a láncot, de nem tudtam kiszabadítani. Végül már őrjögtem.

Váratlanul megállt, rám nézett, és incselkedve félrehajtotta a nyakát. Megéreztem megváltozott illatát: a tüzelő nőstény szagát. Gyengéden megharapdáltam a torkát, mire mély torokhangon fölnyögött. Akart engem, így, megláncolva. Kergetőző udvarlás nélkül...

Testünk összesimult. Neszeinket visszhangozta a barlang.

Egész éjjel szeretkeztünk, a kimerültség tepert le minket hajnal előtt. Álmunkban lepett meg az átváltozás. Ő sikoltott, én nyöszörögtem kínomban.

– Dan? – bámult rám mélységes döbbenettel a serdülő lány.

Kinyújtottam a kezem, hogy megsimogassam az arcát, de elhúzó-
dott. Egyik kezével az összetúrt homokban kotorászott, másik kezé-
vel és a hajával karcsú testét igyekezett takargatni. Nem sok sikerrel,
fél alma melle minduntalan kikukucskált. Egy kulcsot húzott elő.
Könnyedén kinyitotta a bilincset, és magára kapkodta a falhoz le-
tett, szépen összehajtogatott ruhákat.

Ostobának éreztem magam. A barlang hatvanlépésnyi hosszú, és fele akkora széles volt. Már meg se lepődtem azon, hogy a fenti csapóajtón *belül* volt a lakat.

Fölszaladtam a létrára, és jól tettem, mert majdnem rám csukta a kis dög.

Mi baja velem?!

Kilépve a barlangból rögtön füttyentettem a lovamnak, persze sehol sem volt. Kettős életemben ezt utáltam a legjobban: reggelente pucéran hajkurászni a lovat.

Haboztam. A lány után szaladjak?

Azt csak-csak kimagyarázom a katonáknak, hogy mi tépte szét a két embert, de azt nem, hogy miért üldözök egy hajadont lengő farkokkal...

Egyáltalán, hol vannak a katonák?

A lány meredten állt a szentély előtt. Hogy feledhettem el Galgánét!

Életem értelme a testeket bámulta, nem sikoltott, nem zokogott. Némasága rémítő volt. Csak nézte a vért... Az anyja véré.

– Én... azt hittem, hogy te vagy Hali alatt. Nem tudtam elviselni, hogy a nőmet... – kínlódva elhallgattam.

Lódobogás hangját hozta a szél. Odaugrottam a hullákhoz, és magamra cibáltam Hali félredobott nadrágját. A tisztás széléről közben jajgatás és sűrű káromkodás hallatszott. Bizonyára a lovak megérezték a szagunkat, és ledobták a lovasokat.

– Mondd, hogy farkasok voltak, és felmásztl egy fára – hadartam, majd bevettem magam az erdőbe.

* * *

A telihold elfogyott, és már az újhoid is pocakosodott, mire visszatértem a városba. Sokat gondolkoztam, és úgy döntöttem, elmegyek. Örökre elhagyom azt a vidéket. Én sem bocsátanék meg az anyám gyilkosának.

Kiszedtem a rejtkehelyről a pénzem, és elvittem Sonának.

A ház zárva volt, a szomszédok azt mondták, Galga mester fölfo-gadta Sonát, mert a lánya még nem tudja elvezetni a háztartást. Most még valami bárd is megszállt nála.

Kelletlen léptekkel indultam tovább.

A rézmíves udvarán megtorpantam, ahogy meghallottam Sona csengő hangját. A dal kiosont a konyhaablakon, befonta a lemenő

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

napban őrt álló fákat, a poros utat, a nyalakodó macskát, és fölszárnyalt egészen az égig.

– Dan, már vártalak, kerülj beljebb! – szólt Galga mester az ajtóban föltűnve. Arcáról eltűnt az állandó szomorúság, valahogy sugárzott belőle az életerő.

– Csak Sonához jöttem – mondtam vonakodva.

– Bocsáss meg, hogy az engedélyed nélkül van itt, de hát nagy szükségben voltam, és te sehol sem voltál. Talán hallottad hírét, meghalt a nejem. Sona nagy segítség. A lányom teljesen kivirult, mióta itt van. Erősebb, boldogabb. Nem is tudod, milyen hálás vagyok a nővérednek! De menjünk beljebb...

Betértünk a házba. A vendég egy vézna, köhögős bárd volt. A hosszú faasztalnál még négy vadász ült. Jól ismertük egymást, kezet fogtam mindegyikkel, és már a szokásos ugratásba kezdtek, amikor megjelent a leány. Kezében tálcat tartott, testén könnyű vászonruhát hordott, fűzőjéből kibuggyant félalma melle.

Dermedten megállt, ahogy meglátott, aztán felragyogott az arca, majd szégyenlősen elpirult, és letette a tálcat.

– Azt hiszem, még nem ismered a lányomat, Novát – mondta kelletlenül a mester, miközben szúrós pillantást küldött a piruló hajadonnak. Odaléptem a lányhoz, és kezet nyújtottam:

– Dan vagyok.

Megfogta a kezem. Megcsapott a kamillaillat, ami a mézszínű hajból áradt. Éreztem, ahogy előnt a forróság. Ő félrehajtotta a fejét, hosszú nyaka harapnivalón nyújtózott.

Legszívesebben magamhoz vontam volna Novát, hogy megízleljem a száját. Csillogó szemében visszfénye ült vágyaimnak.

Galga mester hűvösen köhintett. Elengedtük egymás kezét. Hiába láttam Nova örömét, a gyilkosság nyomta a lelkem:

